

ovärderlig fördel. Bovarna förstå sig inte på att taga sig till vara gent emot personer, som de tro tillhöra deras egen krets. Annat är det då länsmannen kommer med sin gula eklövskrans kring pannan. Då förstår man nog att akta sig, och lagens representant kan inte taga ett steg utan att bli observerad och utspionerad. Att förkläda oss förstå vi oss vanligen inte på, och om vi även försökte, skulle det förmodligen inte lyckas, dels på grund av vår ovana, dels ock därför att vi äro så väl kända inom den trånga krets, där vi verka.

— Ja, svarade Alf Grane, däri torde du nog ha rätt. Maskeringen giver detektiven mången fördel gent emot brottslingar. Det är åtminstone min erfarenhet, fast det även bland fackmännen finns åtskilliga, som underskatta den. Men maskeringen måste vara god, verkligt konstnärlig i sitt slag, i annat fall kan den göra mera skada än gagn. Och icke nog med det! Detektiven måste vara så pass god skådespelare, att han på ett trovärdigt sätt kan uppehålla den roll han spelar. Och det är icke allom givet.

Under det han talade öppnade Alf Grane ett skåp och började rota i en av dess lådor.

— Söker du något, frågade länsmannen.

— Ja, jag söker något lämpligt föremål att sälja till gubben Isak Labansson.

— Jaså, du ämnar besöka hans butik?

— Ja, det anar mig, att fader och son hålla en viktig överläggning i kväll, och den skulle jag vilja vara med om.

Slutligen hittade han ett föremål, som godkändes. Det var ett cigaretttui av silver.